

عنوان مقاله:

عوامل شکل گیری حزن و تحولات آن در عرفان و تصوف

محل انتشار:

فصلنامه پژوهشهای فلسفی کلامی، دوره 9، شماره 2 (سال: 1386)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

سید علی اصغر میرباقری فرد - دانشیار ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

حسین اقا حسینی - دانشیار ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

مهدی رضایی - دانشجوی دکتری رشته ادبیات فارسی دانشگاه اصفهان

خلاصه مقاله:

حزن از شروع پیدایش، همانند دیگر مباحث عرفانی، تحولاتی را پشت سر گذاشت. عامل اولیه شروع حزن و اندوه، آیاتی از قرآن کریم و احادیثی از پیامبر (ص) است که مسلمانان را از عذاب آخرت بیم می دهد. با تأثر از این آیات و احادیث، عده ای غرق در ترس و خوف، با نگاهی به نقائص اعمال خود، در حزن و اندوه فرو رفتند. حزن در ابتدا، عکس العمل روحی و روانی این عده از اصحاب پیامبر (ص) بود که به بکائین مشهور شدند؛ ولی در طی قرن اول هجری، به سبب بحران های سیاسی و اجتماعی بیشتر مورد توجه قرار گرفت و به عنوان یک میراث معنوی، از زاهدان اولیه به عرفان و تصوف اسلامی رسید. بعد از این که حزن وارد حلقه های بحث صوفیان شد، مراتبی برای آن قائل شدند و علاوه بر خوف، از قبض و هیبت نیز به عنوان عوامل ایجاد آن نام برده شد و در برابر آن، بحث درباره رجا، بسط و انس هم رونق گرفت.

کلمات کلیدی:

حزن، خوف، رجا، قبض، بسط، مکتب بغداد

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1482309>

